

РЕШЕНИЕ

№ 5591

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4794** по описа за **2023** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. К. Ч., като пълномощник на Г. А. П. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №1519 от 31.03.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 105^{-ти} състав, по н.а.х. дело №1756 по описа за 2022г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа, че не е извършил вмененото му нарушение, а в хода на съдебното производство не са били установени всички относими към спора факти. Смята, че необосновано решаващият състав кредитира показанията на актосъставителя и свидетеля по съставения Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), които не сочат никаква конкретика по случая и без да си спомнят каквито и да са обстоятелства. Сочи, че в хода на съдебното производство не е била установена компетентността на актосъставителя. Твърди, че е налице разминаване между съставения АУАН и издаденото въз основа на него Наказателно постановление (НП). Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено НП

№21-4332-024738/02.12.2021г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). Претендира да му бъдат присъдени разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът - СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №21-4332-024738/02.12.2021г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ на СДВР, на Г. А. П. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 1000 (хиляда) лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 12 месеца, на основание чл.174, ал. 1, т. 2^{pa} ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр.77 от 2017г.),

за това, че на 24.11.2021г., около 07³¹ часа, в [община], по общински път №SFO1231, с посока на движение от [улица]към [населено място], управлява товарен автомобил марка „Пежо Боксер“ с държавен контролен номер (ДК №) С., регистриран на „Бенкомерс“ ООД, на около 100 метра след кръстовището с [улица], след употреба на алкохол с концентрация 1,06 промила, изпробвана с Алкотест дрегер №7410+ (фабр. №0003), проба №2660, с което е нарушил разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП. Издаден е талон за медицинско изследване №107101 за Многопрофилна болница за активно лечение „Св. А. - С.“ (МБАЛ). Лицето не е дало кръв.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №21-4332-024738/02.12.2021г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, достатъчно ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че касаторът П. е извършил вмененото му нарушение на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 105-^{ти} състав.

С разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП е въведена изрична и императивна забрана за водачите да управляват пътно превозно средство под въздействие на алкохол, след употреба на наркотични вещества или техни аналози. За нарушение на

тази забрана, законът – чл.174, ал.1, т.2^{pa} ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр.77 от 2017г.), предвижда административно наказание – „лишаване от право за управление на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина“, за срок от 12 месеца и глоба от 1000 лева, когато концентрацията на алкохол в кръвта е над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух.

В процесния случай, първостепенният съд е установил с приетите писмени и гласни доказателства, че на посочените в АУАН датата и място касаторът е управлявал товарен автомобил марка „Пежо Боксер“ с ДК [рег.номер на МПС] след употребата на алкохол и с концентрация повече от допустимите 0,5 промила, установени с техническо средство Алкотест дрегер. Този факт е безспорно установен и с приетите и неоспорени в съдебното производство пред СРС Проба №2660/24.11.2021г. и свидетелски показания. Нито към момента на съставяне на АУАН, нито в предвидения от закона срок, посоченият като нарушител Г. П., е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Установеното в АУАН, относно извършване на деянието, съставляващо административно нарушение е оспорено в съдебната фаза на производството, без да са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават направените фактически констатации.

Настоящият съдебен състав приема, че съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението.

Правилни са изложените в обжалваното решение доводи относно свидетелските показания на проверяващите. Видно от отразеното в протоколите от проведените съдебни заседания, показанията на свидетелите са ясни, безпротиворечиви и възпроизвеждат техните лични впечатления, поради което съдът правилно ги е кредитирал. Убеждението на решаващия състав за достоверността на констатациите в АУАН не се разколебава от липсата на детайлен конкретен спомен за случая от страна на свидетелите при разпита им във въззивното производство, относно обстоятелствата при извършване на нарушението. Този факт не може да бъде основа на заключение за недоказаност на обвинението и на извършителя. Предвид на непрекъснатата дейност по контролиране безопасността на движението и съставяне на актове за установяване на административни нарушения, включени в служебните им функции, неоправдано е да се очаква от тези лица да си спомнят детайлно обстановката, при която е осъществено всяко конкретно нарушение и лицата, които са спрени за проверка. Достатъчно е, че отразените в АУАН констатации не са били отречени. Установеното от служителите на СДВР се потвърждава и от свидетеля-очевидец Б., който се е намирал в автомобила по време на проверката, и който е свидетелствал за това, че при проверката дрегерът е показал стойност единица и че бил издаден талон за изследване, който не могли да използват поради несвоевременното им явяване в лечебното заведение.

Както в АУАН, така и в НП, е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Действително в Протокола от проверката за алкохол като час за

извършване е посочен 07³⁰ часа, в съставения АУАН като час е посочен 07³¹ часа, а в издаденото НП – „около 07³¹ часа“, т.е налице е разминаване по отношение на часа на извършване на нарушението. Същото обаче не е от категорията на съществените процесуалния нарушения, които да са довели до накърняване правото на защита на наказаното лице. Отклонението от една минута не променя по никакъв начин фактите по делото и формираните въз основа на тях изводи. Както и СРС е посочил, следва да се вземе предвид факта, че действията по установяване на алкохол в кръвта с техническо средство представлява процес с определено времетраене.

Неоснователно е възражението на касатора, че актосъставителят не е бил компетентен орган. В случая компетентността на актосъставителя е била оспорена и в производството пред СРС, като решаващият състав е събрал доказателства за разкриване на обективната истина. Приета е Заповед №8121з-515/14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи за определяне на длъжностните лица от МВР, които могат да съставят актове за установяване на административни нарушения, като сред полицейските органи са и тези, заемащи длъжността „Младши автоконтрольор“ в СДВР (т.1.3). Доказателства, че заема посочена длъжност са свидетелските показания, като и съставените от лицето И. И. Протокол за предупреждение, Копие за ежедневна ведомост, Копие на дневник, приложени като доказателства по делото.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1519 от 31.03.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 105^{-ти} състав, по н.а.х. дело №1756 по описа за 2022г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.